

MONS KALLENTOFT

MARKUS LUTTEMAN

LEON

HOST

PROLOG

STOCKHOLM, 22. PROSINCE

Džíny mu kloužou k chodidlům. Cítí, jak z něj pomalu odtéká lidskost a nahrazuje ji něco lepšího. Čistšího.

Vyklouzne z kalhot a nechá je ležet na zemi. Svléká si šedý svetr s výstřihem do V i vínovou košili.

Vzduch je vlhký a dusný. Tísňivý. Zatuchlý.

Tma.

Jako v pekle.

Jako v jámě lvové.

Z černého odpadkového pytle vytáhne dlouhý kožešinový hábit. Střihem připomíná královské roucho, jen má navíc rukávy.

Přejede po něm rukou. Užívá si tu měkkost. Sílu.

Pomalou navléká do rukávu jednu paži. Pak i druhou. Speciálně ošetřená kůže je tuhá, a přesto hladká na dotek.

Zapne si sponu pod krkem, ostatních knoflíků si nevšímá.

Místo toho se znovu shýbá k odpadkovému pytli a vyjímá z něj pravou lví hlavu. Lebka byla odstraněna, spodní čelist stejně tak. Hříva ale zůstala zachována. Když si lví hlavu přetahuje přes svou vlastní, spadá mu hříva na ramena jako dlouhý, hustý, zlatě třpytivý závoj a po okrajích zorného pole mu utkvívají nedávno nabroušené horní tesáky.

Chvilí tiše stojí. Užívá si, jak se síla převleku přenáší ze zvířete na něj samého.

Ramena klesají. Dýchá teď zhluboka a pravidelně.

Pak provléká ruce do tlap. Zvedá jednu před obličej a pozoruje drápy. Když je ostřil, byl opatrný; chtěl, aby to byly ty nejostřejší drápy, jaké kdy existovaly.

Nechá je poškrábat svůj holý hrudník. A ucítí palčivou bolest. Zadívá se do tmy. V dále tuší přítomnost rostlin a velkých balvanů.

Svět lva.

Otáčí se a míří k úzkým kovovým dveřím. Nakoukne dovnitř malým špinavým okénkem.

Železné mříže se lesknou v matném svitu hvězd, který se jako bleďá mlha snáší ze střešního okna. Chlapec se krčí v koutě, hubené nohy přitisknuté k bradě. Obličej skrytý mezi koleny. Třese se. Občas trhne hlavou.

Jako kořist.

Kořist lva.

Lva, který dokáže pomstít nespravedlnost a umí ukázat, kdo je tu nejsilnější.

Z hrdla se mu vydere hluboký, vibrující zvuk. Otevře ústa dokořán a rukama ve vzduchu předvede výpad.

Pak zavře oči. Představuje si, jak drápy trhají chlapcovo hrdlo na kusy. Sekají do něj. Jak prořezávají křehkou lidskou kůži a zaplavují celý svět krví.

Drápy znovu nastolí pořádek.

Brzy.

Ale teď ne.

Vzhlédne k digitálnímu displeji nade dveřmi. Čas stále ubývá. Čtrnáct dní, tři hodiny a čtyři sekundy. Tři. Dva. Jedna.

Přejede drápy přes dveře. Chlapec se roztřese ještě víc.

Brzy.

Otáčí se a téměř neslyšně mizí venku v temnotě.

Chlapec v kleci zvedá hlavu. Vytřeštěnýma očima zírání na dveře.

Co to bylo za zvuk?

Už nadešel čas?

Nechci tu být.

Musím pryč.

Avšak není schopen pohybu. Jen se třese.

Nastraží uši, jestli nezachytí další pohyb u dveří.

Ale vše utichlo.

Vzhledne k oknu ve střeše. Vysoko nad ním září jasné hvězdy.

Mlčky. Hledí na něj do tmy naprosto bez zájmu.

Nikdo se nezajímá.

Snaží se rozpoznat nějaké souhvězdí, ale nedaří se mu to. Něco je špatně, jako kdyby někdo přetočil oblohu kolem dokola. Stále však k těm zářícím tečkám upírá pohled.

Tak pojď, šeptají mu. Pojď, jestli to dokážeš.

Jak rád by to byl dokázal. Chtěl by proplout vzduchem skrz to zaprášené okno, vzhůru do chladné zimní noci. Vzhůru, vzhůru. Přes řídká oblaka, pryč z téhle díry. Vzhůru do tmy. A shlížet dolů jako ty hvězdy. Na promrzlý Stockholm pod sněhovou pokrývkou.

Jen pozorovat. A nic nedělat.

Nechat čas plynout.

A čas plyne.

Dny, týdny.

Stále lezavější chlad svírá hrdlo města jako mrazivá oprátka. Led se rozpíná téměř až k nejvzdálenějšímu okraji stockholmského souostroví. Tiskne kusy pevniny i skaliska v pevném objetí. Celý Stockholm jako by ztuhl.

Na Götgatan umrzli pod svými otrhanými příkrývkami dva bezdomovci. Ve chvíli, kdy si pro ně přišla smrt, seděli přimáčknutí jeden k druhému, a když je pak chtěli zvednout, jejich oblečení bylo přimrzlé k asfaltu.

Všechno je studené.

Vzduch, země.

I hlaveň revolveru přiložená ke spánku.

Ruka sevřená kolem rukojeti se chvěje a navzdory horku v přeplněné sklepní místnosti poblíž parku Tegnérunden je orosená studeným potem. Několik posledních vlhkých svazků bankovek mění své majitele a hluk utichá. Lidé už mu nekřičí do ucha. Na třicet osob v místnosti se uklidnilo.

Jen ticho. Lesklé oči upřeně sledují Zacka Herryho. Jeho dokonale rovný nos, jeho světlé vlnité vlasy lepící se mu ke krku.

Zírají netrpělivě. Hladově.

Cigaretový kouř štípe v očích a postaršímu muži odkapává pot z horního rtu. Stojí příliš blízko, páchne potem a upírá na něj své vodnaté oči. Všichni stojí příliš blízko.

Prst se přesouvá na spoušť. Studený kov, v komoře možná kulka. A možná ne.

Nechci, pomyslel si Zack. Tohle nejsem já. Neměl bych sedět za tímhle stolem, v obležení tady těch lidí.

Neudělám to. Nemůžu, neměl bych to dělat.

Ale musím.

Uvědomuje si, že tomu staršímu muži s povadlými tvářemi a šedým plstěným kloboukem zírá přímo do očí. Límeček košile má zažloutlý a celé jeho tělo jako by toužilo po smrti.

Co je tohle za místo? A co jsou všichni tihle zač?

Tak vypadni, Zacku. Přestaň si mířit pistolí na hlavu. Zvedni se od stolu a zmiz.

Ne, zůstaň sedět.

Musím to udělat.

Kvůli tomu dítěti.

Prstem objímá spoušť. Chce ji domáčknot, ale celé tělo se tomu brání. V hlavě se mu objevují a zase mizí obrazy a hlasy. Táta jej zvedá svými zdravými, silnými pažemi. Abdulův dětský hlásek na schodišti v Bredängu. Maminčin mrtvý pohled. Rána v hrdle, z níž prýští krev. Její bezvládné tělo, temné časy. Táta se choulí na podlaze v chodbě a pláče s telefonem v ruce.

Příští tragický telefonát už otec každopádně nebude muset přijmout.

Kdo mě bude oplakávat místo něj? Mera? Deniz?

Ester. Ta, která na mě čekává u schodiště. Ta, co se celá rozzáří, jakmile mě spatří. A zklamaně se vrátí nahoru do svého pokoje, když jí neotevře.

Ale k čertu s nimi.

Srát na všechno.

Teď to prostě udělám.

Vlhká kůže klouže pod ústím revolveru. Zack si jej pevněji přitiskne k lebce.

Všechny oči v místnosti, jejich zorničky se spolčují a řítí se proti němu jako kulky, ale zabít nedokážou. Jen ho vyzývají:

Tak to udělej.

Udělej to.

Dobrá.

Tak jo, do prdele.

Stiská spoušť a prázdnota, jež se mu otevírá v nitru, je větší než cokoli jiného. Exploze tmy, která ho pohlcuje. Každou buňkou jeho těla zmítá mučivá radost a všechno je znovu krásné, a přesto by nejraději řval a...

Cvak.

Na okamžik kratší než nádech zavládne ticho.

Pak nastává peklo.

Muži v místnosti běsní. Vzduchem se míhají pěsti, zmačkané svazky bankovek mění majitele. Čísi paže zasahuje žárovku visící na kabelu od stropu. Světlo se komíhá přes desku stolu sem a tam a někdo se potácí k Zackově židli, až ji málem převrátí.

Zack odkládá revolver. Opotřebovanou FN Barracudu, starou belgickou policejní zbraň. Krátká hlaveň z poškrábaného matného kovu.

Shýbá se a protahuje si prsty. Uvědomuje si teď každičkový pohyb mnohem zřetelněji než kdy dřív.

Muž ve středních letech s hlavou vystrčenou dopředu jako sup si sedá k protější straně dřevěného kruhového stolku. Zack nezná jeho jméno. Ví jen, že tomu tady dole velí.

Supí krk vytahuje modrý plastový košík s pěti hnědými obálkami.

Zack si bere druhou odspodu a roztřesenými prsty ji trhá.

Nic.

Co to, sakra?

Chtěl by sebrat košík s obálkami a zmizet. Ví však, že je to marné. Mezi ním a dveřmi je minimálně dvacet lidí a přímo u nich ještě dva ozbrojení hlídači.

Do háje s obálkami. Běž, blbče. Padej odsud.

Zvedá se.

Muž naproti odkládá košík s obálkami, uchopí zlatě lesklou patronu .357 Magnum a podrží ji Zackovi před očima.

„One more. Okay?“

Zack na něj zírání. Zasípá:

„Já tě zabiju.“

Muž se usměje a odhalí žlutohnědé zuby.

„One more. Yes? No?“

Ostatní muži tísňící se kolem stolu na něj hledí s otevřenými ústy.

„Do it, do it.“

Kdosi vytahuje lahev páchnoucí německé whisky.

Tolik lidí kolem. Tolik kouře a potu. Vzduch Zackovi sotva proniká do plic, jako by mu hrud' svírala hladová šelma.

Shlíží na revolver.

„Yes. One more.“

V místnosti to opět začíná vřít očekáváním. Očekáváním smrti. Jeho smrti.

Muž na druhé straně stolu vyklopí válec revolveru.

Podrží náboj ve vzduchu, aby ho všichni viděli.

Rozmáchlým, téměř rituálním gestem pak náboj zasune do válce, přesně naproti patroně, která tam zůstala z dřívějšíka. Potom zbraň zvedá do vzduchu, rychlým pohybem přejeđe dlaní přes válec a prudce jej roztočí.

Pak revolver položí na stůl před Zacka.

Ruch opět utichá.

Zack zdvihne revolver. Plný strachu a pochybností. Má ale ještě jiný pocit. Někde hluboko uvnitř cítí příjemné teplo.

Pozvedá zbraň k hlavě. Pistole váží něco přes kilo a ruka se mu třese, jako by ho sužovaly abstinenční příznaky po noci prohýřené na kokainu.

Hlaveň ke spánku.

Chladný kov na zpocené kůži.

Vidí chlapce na louce, cítí vůni trávy a pach krve.

Stiská spoušť.

Šance na přežití — sedmašedesát procent.

Cvak.

Opět jej pohlcuje prázdnota. Zmítá s ním nahoru, dolů, dovnitř, ven. Polyká ho, vyvrhuje ho, a on tu sedí na židli, tady a teď a tak, jak to dosud nezažil.

Před obličejem se mu zjeví plastový košík s obáčkami. Zbývají čtyři. Sahá po té vrchní. Zvuk trhaného papíru mu drásá uši.

Nic.

Opět.

Supí krk nehne ani brvou, ale Zack si přeje, aby se usmál, a on tak měl záminku jej připravit o pár zažloutlých zubů.

Zack kývne k revolveru: „One more.“

Muž vytáhne třetí náboj.

Nové roztočení. Nové zacvaknutí.

Musím znát odpověď.

Musím zachránit to dítě.

Když zvedá zbraň ke spánku tentokrát, ruka se mu třese méně. Pochyby a strach také nejsou tak silné.

Mačká spoušť. Přestává vnímat vzrušené hlasy kolem sebe. Sotva postřehl bankovky míhající se mu nad hlavou a putující od muže k muži, cigaretový popel snášejí se mu na ruku nebo plácání a herdy, které schytává do zad.

Nachází se ve světelném tunelu a zvuky, pohyby či lidé jsou tím světlem.

Čtvrtá kulka.

Pomalou, neskutečně pomalou zajíždí do válce.

Místnost je plná zatajeného, napjatého dechu. A Zack touží po tom, aby mohl stisknout spoušť, touží po tom víc než po čemkoli na světě.

Vezme revolver a přiloží jej ke spánku. Soustřeďuje se na to, co se děje tady a teď. Na nic jiného.

Zírá muži se supím krkem do očí a stiskne.

Místnost se rozpadá. Lidé zmizí jako pára nad hrncem.

Na celém světě jsem zůstal jen já sám, pomyslí si. Jen já a v ruce třímám hnědou obálku, otvírám ji a nic v ní není, ale na tom nezáleží, protože tam odpověď stejně nenajdu. Je někde jinde. Na stole přede mnou, v odřeném revolveru, který někdo zvedá a plní pátým nábojem, a já ho zdvihám a přemýšlím o tom, jestli kdy existovalo něco víc než tato chvíle. Jestli někdy existovalo i něco jiného než já a můj prst na spoušti.

Teď mám hlaveň u spánku. Líbí se mi to. Musím ji tam mít.

Na ničem jiném nezáleží.

Pomalou objímám prstem spoušť.

Mačkám...

PONDĚLÍ 19. LEDNA O ŠEST DNÍ DŘÍVE

Stockholm, půl osmé ráno. Čtrnáct stupňů pod nulou a ledový severovýchodní víchr. Ulice samý led a štěrka. Zbytky sněhu znečištěného psí močí se mísí s posypovým pískem, který s příchodem teplejšího počasí začne zapáchat.

A také tma. Hustá a neproniknutelná. Pomstychtivá, jako by snad chtěla trestat lidi za jejich hříchy.

Podobni nevyspalým přízrakům se obyvatelé města plouží ulicemi do práce. Nikomu není do smíchu a nikdo se neobtěžuje mluvit, dokonce ani do telefonu.

Už patnáctý den po sobě se teplota nevyšplhala výše než na minus deset stupňů a na Sveavägen někdo rozbil výlohy dvěma cestovním kancelářím. A nic neukradl. Jen strhal plakáty sluncem zalitých pláží a smějících se, do sněda opálených rodin. Incident probírají v rádiu na P4 Stockholm. Udělali z toho zábavnou příhodu. Sympatizují s pachatelem.

Zack Herry sedí s Ester Nilssonovou v 7-Eleven poblíž náměstí Fridhemsplan a při poslechu reportáže z reproduktorů v obchodě uvažuje, jestli se pak onomu delikventovi ulevilo. Jestli se mu všechna ta zima a tma lépe snáší, když už se nemusí dívat na to, jak by se mohl mít, kdyby byl o pár set kilometrů jinde.

Nebo jestli teď mrzne ještě víc než předtím.

Zack popíjí kávu z papírového kelímku a vyhlíží na ulici. Novinové titulky lákají na přísliby mírnějšího počasí a seznamy manažerů s největšími bonusy, ale nikdo z kolemjdoucích nevypadá, že by zvládl být jen otočit k nim hlavu. Ze rtů promodralých zimou

lidem unikají obláčky bílé páry. Vypadá to, jako by se všichni ve městě kolektivně dohodli, že opět začnou kouřit.

Ester namáčí croissant do hrnku horké čokolády a dopřeje si štědré sousto.

Zrzavé vlasy má dvanáctiletá dívka vyčesané do ohonu a kolem útlého krku si na několikrát ovinula oranžový šál.

„Co kdybychom někdy jeli do Paříže?“ říká s plnými ústy. „Tohle bych mohla jíst každý den.“

Brzy toho rána, když Zack vešel do domu, stála před jeho dveřmi. Oba tím byli podobně zaskočení.

„Ahoj,“ pozdravila, „tys už byl venku?“

„Spal jsem u Mery, musím se jen stavit pro nějaké věci, než pojedu do práce.“

„Zase jsi zapomněl pistoli?“

Zack si přiložil prst k ústům.

„Pst, ne tak nahlas.“

Zahihňala se.

„A co ty?“ zeptal se. „Co tady děláš? Takhle brzo se nikdy nestavuješ.“

„Chtěla jsem se zeptat, jestli bych si nemohla půjčit trochu mléka. Došlo nám.“

Jakmile to dořekla, zahleděla se na podlahu a vyhýbala se Zackovu pohledu, avšak rozpaky před ním neskryla. Vždycky se styděla, když mu měla povědět něco o svém každodenním životě. To kvůli své depresivní matce Veronice, jíž přinášela mnohem větší potěšení psychofarmaka než vlastní dcera.

„Pojď dál,“ odpověděl, „jen si vezmu pár věcí a pak tě zvu na snídani v 7-Eleven. Co ty na to?“

Přikývla a ani se nesnažila zamaskovat úsměv.

Fronta před automatem na kávu v 7-Eleven se dlouze klikatí a lidi přicházející z ulice dovnitř pronásleduje mrazivý vzduch,

který Zacka a Ester ovane pokaždé, když někdo projde kolem jejich stolu.

Ester si nacpe do pusy zbytek croissantu a opráší si z rukou drobký.

„Dáš si ještě něco?“ ptá se Zack.

„Ne, děkuju. Ale bylo to moc dobré.“

Usměje se a on si pomyslí, že ji podvedl. Přiměl ji myslet si, že sem šli jen kvůli ní. Že to nemělo co do činění s jeho dalšími zájmy.

Nezaslouží si její důvěru.

Ani v nejmenším.

Několikrát za posledních pár měsíců ji poté, co na něj zaklepala, poslal pryč.

Někdy jí dokonce ani neotevřel.

Je přesvědčený o tom, že i tehdy věděla, že byl doma.

Před pár týdnů ležel na gauči a právě začínal pociťovat účinky amfetaminu, když najednou zatukala na dveře. Tři opatrná klepnutí, jako obvykle. Chvilí zůstala stát, pak slyšel, jak si sedá zády ke dveřím. Snažil se být úplně potichu a v klidu, ale z minut se stala půlhodina a nakonec sám sebe přesvědčil, že po něm jde. Že je to vyzvědačka, která se k němu celé ty roky vtírala s jediným cílem: aby ho zatkla za drogové delikty.

Určitě to tak bylo. Proč by na něj jinak tak často zvonila a pak potají poslouchala za dveřmi?

Vytáhl zbraň. S doširoka otevřenýma očima, pulzujícími spánky a pistolí namířenou na dveře tam stál snad věčnost.

Až dokud neodešla.

Teď se dívá, jak tu sedí a zahřívá si bledé ruce o hrnek.

Mířil jsi na ni.

Jak jsi jen mohl?

Byl tehdy strašně utahaný. Zapeklitý případ otráveného multimilionáře z Täby ho po celý prosinec okrádal o veškerou energii.

V té době trávil hodně času u Mery. Její domov byl místem, kde se mohl ukrýt před vším ostatním.

Před drogami.

Vzpomínkami. Temnotou.

Ale stejně to nebyla bůhvíjaká výhra. Za poslední rok spolu nic nepodnikali, jen pracovali, pracovali a pracovali. Hlavně Mera měla práce až nad hlavu. Získala pro svou PR agenturu nového klienta — a Ikea ji pohltila zrovna tak jako všechno ostatní kolem sebe.

On neměl čas na ni, ona neměla čas na něj, skoro jako by se ve očích toho druhého proměnili ve stroje. Mera evidentně netušila, že se Zack utápí v drogách, ničeho si nevšimla.

Spávali spolu, ale necítili k sobě žádnou zvláštní náklonnost, blízkost.

Zato včera v noci se skutečně sblížili.

Milovali se dlouze a tiše. Když k ní krátce před jedenáctou večer přišel, právě vařila. Drahou rybu koupenu v östermalmské tržnici s pravou bramborovou kaší, stejnou, jako dělalval jeho otec těch několik vzácných dní, kdy se cítil natolik zdráv.

Po jídle se přesunuli do ložnice. Navzájem se v tichosti svlékli a nechali věcem volný průběh. Pomalu, beze spěchu. A když se na ni, na Meru Leossonovou, díval a prohlížel si její ostrý nos, tmavé vlasy, oční víčka skrývající inteligentní, přísný pohled, pomyslel si, že by přece jen mohli být spolu. Doopravdy. Vzít se, mít děti. Cítil doteky jejího měkkého hřejivého těla a pomyslel si, že by takový život mohl být skutečný.

Když usnula a on ji jen o chvíli později opouštěl, stále si to myslel.

Pak vyšel na ulici před její dům. Ocítl se mezi pompézními kamennými domy, do tváře ho šlehal mrazivý vítr z Nybrovikenu a ten pocit v něm skomíral.

Je starší, má jiný život a chce jinou budoucnost. Jakou, to nevěděl, ale není součástí té jeho.

Pokusil se zahnat myšlenky na Meru.

Když to nešlo, poslal sms Abdulovi.

„Máš novou bundu?“ ptá se Ester a vytrhává Zacka z úvah.

Sklopí hlavu, aby se sám na sebe podíval, jako by si potřeboval připomenout, co si oblékl.

„Jo. Je celkem nová.“

„Dala ti ji Mera?“

„Ne, tak drahá zas nebyla.“

Když mu Mera naposledy koupila bundu od Ricka Owense, jen náhodou se dozvěděl, že stála dvaadvacet tisíc. Ta, co měl na sobě dnes, stála dva tisíce a pět set k tomu, byla ve slevě, a i to se Zackovi zdálo moc. Ale zatím ho v té zimě hřála.

„Je pěkná,“ řekne Ester a dotkne se černé goretexové látky.

Pak se krátce zadívá Zackovi přes rameno, vytřeští oči a stáhne ruku zpět.

Zack přítomnost vysokého muže vytuší dříve, než se na něj ohlédne.

„Ty vole, nevěděl jsem, že máš dceru. Co přede mnou ještě tajíš?“ zaburácí muž a napřáhne k němu svou mohutnou ruku.

Jejich pěsti se setkají na pozdrav, pak se Zack postaví a obdaří Abdulu objetím.

„Jak se vede?“

„Řekl bych fajn, kdyby mě uprostřed noci nezbudila sms od nějakýho pitomce, co se mě rozhodl vytáhnout do té nejodpornější zimy.“

„Uprostřed noci? No tak, bylo skoro sedm. A tobě taky trochu toho režimu neuškodí. Víš, co říkal doktor.“

„Jo, myslíš ty dlouhé procházky, vařenou zeleninu a salát. Člověk si v té nemocnici přál, aby se druhý den už neprobudil.“

Zack se otočí k Ester.

„Tohle je můj kamarád Abdula. Myslím, že už jsem ti o něm vyprávěl, známe se od malička, líтали jsme spolu po sídlišti v Bredängu.“

Dívka nesměle natáhne ruku.

„Dobrý den. Ester Nilssonová.“

Abdula ji za ruku uchopí a opatrně se předkloní.

„Abdula Kahn, k vašim službám, krasotinko.“

Ester odtáhne ruku a zahihňá se.

„On už je takový,“ říká Zack, „člověk si na to zvykne... skoro.“

Abdula si přitáhne židli, a když si sedá, tvář se mu zkříví bolestí.

„Bolí tě to?“ zajímá se Zack.

„Myslel jsem, že už je to dobré, ale tou zimou se to zhoršilo.“

„A pořád odmítáš léky proti bolesti?“

„Jo. S těma si nechci zahrávat.“

Abdula se nakloní k Ester.

„Slyšelás? Nikdy se z tebe nesmí stát holka, co k snídani zobe pilulky na bolení hlavy.“

Zack se neubrání smíchu. Týpek, co věčně nosívá po kapsách kila koxu a dalšího svinstva, tu teď sedí a káže o hrozbách paracetamolu.

Ale Ester se nesměje, a když Zack spatří její výraz, už mu Abdulův komentář tak vtipný nepřipadá.

Ester moc dobře ví, co se životem dokážou udělat tabletky.

Ale je hezké, že Abdula neztrácí smysl pro humor. Že ho nepoznamenaly události loňského června ve Skärholmenu, kdy byl postřelen do břicha a devětatřicet dní ležel v kómatu s nehezkými vyhlídkami.

Zack u jeho nemocničního lůžka v létě strávil spoustu času. Seděl tam hodiny a vyprávěl svému bezvědomému příteli staré vzpomínky. Připomínal mu nebezpečné hry v tunelu metra, nedělní odpoledne trávená v drogovém doupěti Ernesta Santose, fotbalová utkání na dvoře, která se vždy vymkla kontrole. Vykládal mu o tom, jak utíkali a jak později přiměli k útěku druhé.

Několikrát, když Zack seděl po Abdulově boku, měl pocit, že je po všem, že svého přítele navždy ztratil.